فصلنامه رویکردهای پژوهشی نو در علوم مدیریت
Journal of New Research Approaches in Management Science
سال دوم. شماره نهم. پاییز ۱۳۹۷، صص۹۲-۷۵
Vol 2. No 9. 2018, p 75-92
شماره شاپا (۲۵۸۸-۵۵۶۱)
ISSN: (2588-5561)

بررسی نقش فضای سبز در مدیریت و برنامه ریزی شهری

سیاوش زابلی
کارشناس ارشد برنامه ریزی شهری دانشگاه آزاد اسلامی واحد شهر قدس. ایران

چکیده

نرخ رو به رشد شهرنشینی و به وجود آمدن کلان شهرها در جهان به طور عام و به تبع آن در کشورهای درحال توسعه از جمله ایران و اهمیت جوانب اکولوژیک، اقتصادی و اجتماعی پایداری در شهرها، امروزه مورد مطالعه دانشمندان و محققان بسیاری قرار دارد. اگرچه در دهه اخیر طرح‌های متعددی توسط شهرداری‌ها و سایر دستگاه‌های اجرایی، تحت عنوان پروژه‌های طراحی شهری به منظور جبران کیفیت‌های از دست رفته برای محیط‌های شهری تهیه شده‌اند، اما به دلیل اینکه ملاحظات طراحانه در کشور ما در سطوح خرد محلی مورد عمل قرار می‌گیرد و نظام برنامه‌ریزی و طراحی جدا از یکدیگر هستند پاسخگوی نیازهای کلان شهرها به فضای سبز نمی‌باشد. . . با وجود این برنامه‌ریزی راهبردی فضای سبز شهری، با هدف نیل به پایداری و پویایی فضاهای سبز و در نهایت، پایداری محیط شهرها از جمله مواردی است که می‌تواند به جوانب مختلف پایداری شهرها کمک شایان توجهی نماید. فضای‌سبز شهری بخشی از فضاهای باز شهر است که عرصه‌های طبیعی یا اغلب مصنوعی آن زیر پوشش درختان، درختچه‌ها، بوته‌ها، گل‌ها، چمن‌ها و سایر گیاهانی است که بر اساس نظارت و مدنظر گرفتن ضوابط، قوانین و تخصص‌های مرتبط با آن برای بهبود شرایط زیستی، زیستگاهی و رفاهی شهروندان، حفظ و نگهداری یا احداث می‌شود. بنابراین در این مقاله به اهمیت و نقش فضاهای سبز شهری در برنامه‌ریزی‌ها و طرح‌های شهری پرداخته می‌شود و نشان داده می‌شود که فضاهای سبز در شهرهای امروزی تا چه حد می‌توانند در پایدار کردن شهرها و محیط زیست‌انسانی موثر باشند.

واژه‌های کلیدی: فضای سبز، برنامه‌ریزی شهری، محیط‌زیست.

[Downloaded from jnraims.ir on 2026-11-19]

مقدمه

شهرنشینی و توسعه شهری از مهم‌ترین پدیده‌های دوران اخیر به شمار می‌آید. رشد سریع شهری در کشورهای رو به توسعه، مشکلات اجتماعی، اقتصادی و فیزیکی فراوانی را پدید آورده است، از قبیل افزایش فقر در شهرها، مشکلات مسکن و نارسایی خدمات شهری، ایجاد زاغه‌ها و مساکن غیرقانونی، بزهکاری اجتماعی، آلودگی هوا و کاهش فضای سبز شهری و. . . .

توسعه بی‌رویه و ناپایدار شهری، باعث افزایش حاشیه‌نشینی، تخریب نواحی سبز شهری و بالا رفتن تقاضا برای زمین شهری می‌گردد، که خود زمینه‌ساز از بین رفتن فضاهای سبز درون شهری و تغییر کاربری این گونه اراضی است. فضای سبز، که بخشی از سیمای شهر را تشکیل می‌دهد، به عنوان یکی از پدیده‌های واقعی از نخستین مسایلی است که انسان همواره با آن در تماس بوده و خواهد بود. برنامه‌ریزی شهری نیازمند انجام مطالعات و تحقیقات گسترده پیرامون عناصر و اجزای متعدد و متنوع شهری است که از آن جمله می‌توان به موضوع فضای سبز (بویژه بوستان‌های شهری) اشاره کرد. بدون شک مهم‌ترین مرحله در برنامه‌ریزی و طراحی فضای سبز، تعیین الگوی فضای‌سبز مناسب برای یک شهر است. آیا در شرایط زیست‌محیطی‌ای که بر شهرهای ایران و به ویژه کلان شهرها حاکمیت یافته است، درست است با صرف هزینه‌های کلان، سطح شهر به وسیله گلدان‌های زینتی و سطوح چمن صرفا زیباسازی شود؟ درست است که در باغ‌سازی سنتی ایران استفاده از گل‌های زینتی مرسوم بوده است، ولی باید میان باغ‌سازی و معماری فضای‌سبز شهری تفاوت قائل شد. فضای سبز شهری، برخلاف باغ که دارای مقیاس محدود است و همواره این امکان وجود دارد که، از کمک چندین باغبان برخوردار گردید، باید به نحوی طراحی شده و نیز انتخاب گونه های گیاهی آن به شیوه‌ای باشد که، بعد از مراقبتی کوتاه‌مدت، در ادامه خود بتواند از خود نگهداری کند، در این صورت می توان از فضای‌سبز پایدار صحبت به میان آورد. برنامه‌ریزی و طراحی فضاها و مناظر شهری بدون توجه به مسائل، ضوابط، معیارها، استانداردها و الگوی مطلوب و بهینه جهت گسترش، توسعه و طراحی‌های شهری ممکن نیست. یکی از برنامه‌ریزی ها و طراحی ها برنامه‌ریزی فضای سبز شهر است. امروزه مفهوم شهرها بدون وجود فضای‌سبز موثر در اشکال آن قابل تصور نیست. پیامدهای توسعه شهری و پیچیدگی‌های معضلات زیست‌محیطی آنها موجودیت فضای سبز و گسترش آنها را برای همیشه اجتناب ناپذیر کرده‌اند. شهرها به عنوان کانون‌های تمرکز فعالیت و زندگی انسان‌ها، برای اینکه بتوانند پایداری خود را تضمین کنند، چاره‌ای جز پذیرش ساختار و کارکردهای متاثر سیستم‌های طبیعی ندارند. امروزه لزوم وجود فضای سبز در کنار بخش فیزیکی و بی‌جان شهرها در راستای ایفای نقش‌های متعدد از قبیل کارکردهای کالبدی، زیست‌محیطی، روانشناختی و اجتماعی امری بدیهی اسم. نقش فضای سبز در زندگی شهری جهت پاکسازی هوا از ترکیبات مسموم کننده در میدان‌ها، خیابان‌ها، پارک‌ها، باغ‌ها و جنگل کاری‌های اطراف شهرها از اهمیت ویژه‌ای برخوردار است.

[Downloaded from jnraims.ir on 2026-11-19]

برنامه‌ریزی شهری:

برنامه‌ریزی شهری یعنی ساماندهی کالبدی – فضایی شهر. این گونه از برنامه‌ریزی در واقع همان شهرسازی است که میتوان آن را چنین نیز تعریف کرد : ساماندهی کاربری زمین برای تامین یک محیط کالبدی شایسته زندگی مدنی سالم. برخی هم آن را تلاشی دانسته‌اند که انسان برای تدوین اصولی در جهت پدیدآوردن یک محیط کالبدی مدنی برای زندگی وی راهنمایی می‌کند. برنامه‌ریزی شهری تعاریف گوناگونی دارد به طور خلاصه می‌توان برنامه‌ریزی شهری را ساماندهی کالبدی شهری – فضایی شهر بیان نمود. در تعریفی دیگر، برنامه‌ریزی شهری عبارت است از ساماندهی کاربری زمین برای تامین یک محیط کالبدی شایسته و زندگی مدنی سالم را گویند، برخی هم آن را تلاشی دانسته‌اند که انسان برای تدوین اصولی در جهت پدید آوردن یک محیط کالبدی برای زندگی خود انجام می دهد. برنامه‌ریزی شهری عبارت است از یک فعالیت علمی و منطقی، در جهت رسیدن به هدف‌های مورد توجه جامعه. برنامه‌ریزی شهری، فرآیندهای ذهنی و علمی یک سری تصمیم های سنجیده در امور شهری است که با رعایت قوانین خاص خود شیوه و شکل رابطه انسان را با محیط شهری در قالبی بهینه طراحی و طبقه‌بندی می‌کند. برنامه‌ریزی شهری را می‌توان هنر شکل دادن و هدایت رشد طبیعی شهر دانست، امری که به موجب آن ساختمان‌ها و محیط‌های گوناگون ایجاد می‌شود تا به نیازهای مختلف اجتماعی، فرهنگی، اقتصادی و گذراندن اوقات فراغت و. . . دانست.

فضای سبز شهری:

اصطلاح فضای سبز که توسط برخی از دست اندرکاران به مفهوم پوشش گیاهی شهرها بکار گرفته شده، منطقه‌ای پوشیده از گیاهان در داخل و اطراف شهرهاست که بیشتر به منظور دو کارکرد مهم تعدیل دما، تلطیف‌ها و زیباسازی در شهرها پدید آمده است. این فضا در حقیقت بخشی از استخوان‌بندی یا مورفولوژی شهری را تشکیل می‌دهد و به بیان دیگر فضای سبز در کنار اسکلت فیزیکی شهر تعیین‌کننده اندام و به طور کلی سیمای شهر است.

در تعریفی دیگر فضاهای سبز شهری را می توان نوعی از سطوح کاربری زمین شهری با پوشش‌های گیاهی انسان ساخت دانست که هم واجد " بازدهی اجتماعی" و هم واجد " بازدهی اکولوژکی" هستند. در این میان باغ‌های میوه در شهر می‌توانند هم واجد " بازدهی اکولوژکی" باشند و هم " بازدهی اقتصادی" اما به علت عدم امکان بهره‌برداری عمومی، خصوصی تلقی شده و نمی‌توانند واجد " بازدهی اجتماعی" باشند. در این بحث، منظور از "بازدهی اکولوژیکی" عبارت است از زیباسازی بخش‌های شهری، دمای محیط، تولید اکسیژن، افزایش نفوذپذیری خاک در مقابل انواع بارش و مانند این‌ها و از دیدگاه حفاظت محیط‌زیست، فضای سبز شهری، بخش جاندار ساخت شهر را تشکیل می‌دهد. فضای سبز شهری از دیدگاه

[Downloaded from jnraims.ir on 2026-11-19]

شهرسازی دربرگیرنده بخشی از سیمای شهر است که از انواع پوشش‌های گیاهی تشکیل شده است و به عنوان یک عامل زنده و حیاتی در کالبد بی‌جان شهر، تعیین کننده ساخت مورفولوژیک شهر است.

فضاهای سبز عمومی نیز فضاهای‌سبزی هستند که بازده اجتماعی دارند و عموم مردم از آنها در گذران اوقات فراغت، تفریح، مصاحبت با دوستان و گردهمایی‌های اجتماعی، فرهنگی و نظایر اینها استفاده می‌کنند. فضای‌سبز شهر از دیدگاه برنامه‌ریزی شهری دربرگیرنده بخشی از سیمای شهر است که از انواع پوشش گیاهی تشکیل شده و به عنوان یک عامل بازدارنده و حیاتی در کنار کالبد بی‌جان شهر، تعیین‌کننده ساخت مورفولوژیک یک شهر است. فضاهای باز شهری از یک سو، دربرگیرنده فضاهای سبز موجود و از سوی دیگر، به صورت فضاهایی بالقوه جهت توسعه فضاهای سبز شهری مطرح می‌شوند. بنابراین، باید بر این موضوع تاکید کرد که دارایی سبز یک شهر، صرف نظر از فضاهای سبزی که توسط شهرداری اداره می‌شوند، از مجموعه فضاهای‌سبز عمومی تنها قسمت کوچکی از تمام پوشش‌گیاهی شهری را تشکیل می‌دهد. اما با همه تعاریفی که تاکنون از مشخصات فضاهای سبز ارائه شده است، برای دست یافتن به تعریفی دقیق‌تر باید در مقوله فضای سبز شهری بیشتر تامل کنیم.

زمین‌هایی که به پوشش های گیاهی کوتاه (نازک و کم حجم) اختصاص دارد، مثل چمن و مراتع به عنوان "سطوح سبز" و زمین‌هایی که به پوشش‌های‌گیاهی بلند یا نسبتا بلند اختصاص دارند، نظیر جنگل، باغ و. . . با عنوان "فضای‌سبز" دسته‌بندی می‌شوند. در واقع سطوحی را "فضای‌سبز" تعبیر می‌کنیم، که توسط درختان دارای بعد و حجم شده و تبدیل به "فضای مثبت" گردیده‌اند. در مقابل فضای‌سبز سطوحی که عاری از درخت بوده و گیاهان آن منحصر به سطوح چمن و انواع گیاهان پوششی باشند، یک "فضای منفی" یا به عبارت بهتر "سطح سبز" تعریف می شوند.

براساس تعاریف مذکور، دو بخش مشترک و مهم را در تعریف فضای‌سبز می توان استنباط کرد :

اول: مجموعه‌ای از پوشش سبزینه‌ای شامل درختان، درختچه‌ها، گل‌ها، بوته‌ها و چمن که مفهوم فضای‌سبز را از نظر شکل ظاهری القاء می‌کند.

دوم: برآوردن انتظارات و وظایفی شامل بهبود کیفیت زیست‌محیطی انسان، تامین زیبایی و سایر نیازای اکولوژیک که به عنوان هدف و وظیفه در احداث فضاهای سبز مستتر می‌باشد.

برای دستیابی به تعریفی که حتی‌المقدور دربرگیرنده کلیه مفاهیم بالا باشد، تعریف پیشنهادی زیر را می‌توان ارائه داد : " فضای سبز شهری بخشی از فضاهای باز شهری است که عرصه‌های طبیعی یا مصنوعی آن تحت استقرار درختان، درختچه‌ها، گل‌ها، چمن‌ها و سایر گیاهانی است که براساس نظارت و مدیریت انسان با در نظرگرفتن ضوابط، قوانین و تخصص‌های مرتبط به آن برای بهبود شرایط‌زیستی، زیستگاهی و رفاهی شهروندان و مراکز جمعیتی غیرروستایی، حفظ، نگهداری و یا بنا می‌شوند. "

به طور کلی، فضاهای‌سبز شهری به سه دسته فضاهای‌سبز عمومی، فضاهای‌سبز نیمه خصوصی، فضاهای‌سبز خیابانی تقسیم می‌شوند.

[Downloaded from jnraims.ir on 2026-11-19]

جدول یک : طبقه بندی فضای سبز در سلسه مراتب شهری

نوع فضای سبز	تشریح
عمومی	فضاهای سبز شهری هستند که واجد بازدهی اجتماعی می باشند. این فضاها برای عموم مردم در گذران اوقات فراغت، تفریح و مصاحبت با دوستان و گردهمائی‌های اجتماعی و فرهنگی استفاده می گردد. وجود نیمکت، آبخوری، دستشوئی، کف‌سازی معابر و دسترسی از مولفه‌های فضاهای‌سبز عمومی به‌شمار می‌روند. از این فضاهای‌سبز معمولا به عنوان "پارک" نام برده می‌شوند.
نیمه عمومی	فضاهایی که بازدهی اکولوژیکی دارند، لیکن استفاده‌کنندگان آنها نسبت به فضاهای سبز عمومی محدودتر هستند، بنابراین واجد بازدهی تام اجتماعی نیستند. محوطه‌های باز بیمارستان، پادگان‌ها، ادارات دولتی و. . . در این دسته قرار می گیرند.
خیابانی	نوعی از فضاهای سبز شهری هستند که به طور معمول درختکاری حاشیه باریکی از حد فاصل مسیرهای پیاده رو و سواره رو را تشکیل میث دهند و یا به صورت متمرکز در فضاهای نسبتا کوچک میدان ها و یا در زمین پیرامون بزرگراه‌ها و خیابان‌ها شکل گرفته‌اند.

فضای‌سبز و نقش آن در شهرها:

فضای‌سبز در شهرها به عنوان ریه های تنفسی شهرنشینان به شمار می‌آید و به همین دلیل فقدان آن به معنی عدم وجود سلامتی و تندرستی در شهرها محسوب می‌شود. تومسعه فضای سبز شهری در جهت کاهش آلودگی‌های شیمیایی هوای شهرها در کنار عواملی همچون ایجاد منابع گذران اوقات فراغت برای شهروندان از جمله ضروریات زندگی شهرنشینی می‌باشد. در شهرها گذران اوقات فراغت برای کسب تعادل روحی نه تنها امری است واجب، بلکه فقدان آن نیز حتی بر روی توانایی‌های کاری افراد نیز تاثیرگذار است. جوامعی که به دلیل عدم تطابق دستمزدها با قیمت‌ها و هزینه‌های زندگی نیاز به درآمد بیشتر و نیز کار بیشتری است، زمان فراغت عملا بلعیده می‌شود و شهرنشینان که ناگزیر پیوندهای خود را با طبیعت قطع کرده‌اند، حتی از نظر بهره‌مندی از فضای سبز داخل شهرها نیز در محرومیت کامل به سر می‌برند و این محرومیت برای گروه‌های کم درآمدتر به مراتب شدیدتر است. به همین دلیل کسالت، ضعف اعصاب و کوتاهی عمر برای شهرنشینان بویژه برای طبقات فرودست امری اجتناب‌ناپذیر است. پارک‌های شهری و فضای‌سبز حومه از جمله منابع گذران اوقات فراغت برای عده کثیری از شهرنشینان به شمار می‌آیند و اهمیت این کانون‌ها جدا از سایر تاثیرات آنها در تلطیف هوای شهرها، در رابطه مستقیم با شهروندان نیز می‌باشد. در این شهرها ضرورت ایجاد کاربری‌های جدید شهری، برای پاسخگویی به نیازهای روزافزون و اسکان جمعیت به سرعت باعث کاهش سهم فضاهای‌سبز شهری گردید و در نتیجه

[Downloaded from jnraims.ir on 2026-11-19]

موجب آلودگی محیط‌زیست شده است. آثاری که از طریق کاهش فضای سبز شهری بر اکولوژی شهری به ویژه در زمینه‌های اقلیم، هوا، خاک، آبهای زیرزمینی، جامعه حیوانی گذاشته می‌شود، آنچنان شدید است که عناصر سازنده آن را در محیط شهری به کلی دگرگون می کند.

مهمترین اثر فضای‌سبز در شهرها، کارکردهای زیست‌محیطی آنهاست که شهرها را به عنوان محیط‌زیست جامعه انسانی معنی‌دار کرده است و با آثار سوء گسترش صنعت و کاربرد نادرست تکنولوژی مقابله نموده، سبب افزایش کیفیت‌زیستی شهرها می‌شوند. مولفه‌های آثار توسعه شهری می‌توانند نظام زیستی شهرها را به شیوه‌ای گوناگون مختل کنند. فضاهای‌سبز مناسب در شهرها یکی از عوامل موثر در کاهش این اثرها هستند و به ویژه در ارتباط با گرد و غبار و آلودگی هوا، فضاهای سبز شبه جنگلی، ریه های تنفسی شهرها به شمار می‌روند. مهمترین تاثیر فضاهای سبز در شهرها تعدیل دما، افزایش رطوبت نسبی، لطافت هوا و جذب گرد و خاک است. ایجاد فضای سبز یکی از راه‌هایی است که به شکلی موثر آلودگی‌های محیط زیست، اعم از آلودگی گازی، صوتی، بوهای نامطبوع و دیگر آلاینده‌های موجود در هوا، آب و خاک را کنترل کرده، محیط سالم‌تری را برای انسان فراهم می کند.

استانداردها و سرانه‌های فضای سبز شهری:

استاندارد یعنی سطحی از اجرا که توسط معیارهای سنجش، مشخص شده باشد، مانند مقدار فضای بازی که برای هر ۱۰۰۰ نفر جمعیت ساکن در نظر گرفته می شود. استاندارد، بیانگر وضعیتی بهینه است که در نظریه‌ها و سلیقه‌های گوناگون دخالت دارد. استاندارد فضای باز و سبز، دارای بعد اجتماعی، رفاهی و تکنیکی است که با توجه به مکان و موقعیت اقلیمی خاص ساکنان محل مورد نظر، همچنین نیازها و ارزش‌های آنان، فراهم می‌شود و ابعاد خاص خود را می‌طلبد. با این شرایط نمی‌توان برای سراسر ایران، سطح یا حجم استاندارد واحدی را برای فضای سبز ارائه کرد، زیرا کمیت فضای سبز، ساخت و انتخاب گونه و. . دقیقا به شرایط اقلیمی خصوصیات بیوکلیماتیک هر منطقه بستگی دارد. بنابراین حتی در گستره یک کشور نیز نمی‌توان استاندارد یکسانی ارائه کرد. اما اطلاع از استاندارد فضای‌سبز را می‌توانیم به منظور یک سطح هدایتگر فعالیت و خط‌مشی‌ها به شمار آوریم. برای محاسبه فضای‌سبز درون شهری برای شهرهای ایران بایستی ملاک های زیر را برای هر شهر در نظر گرفت :

ـ متوسط مساحت مورد نیاز برای رشد سالم یک درخت

ـ ویژگی‌های اقلیم محلی

ـ کیفیت محیط‌زیست

ـ تراکم نفر – اتاق در واحدهای مسکونی

در مجموع آنچه از دیدگاه محیط‌اجتماعی در ارتباط با فضای سبز شهری اهمیت دارد، میزان فضای‌سبز عمومی است، یعنی فضای سبزی که رفت و آمد عمومی مردم در آنها بدون مانع باشد، یا به تعبیر دیگر

[Downloaded from jnraims.ir on 2026-11-19]

فضای‌سبز اجتماعی. مفهوم سرانه فضای سبز می‌تواند برای آن نوع فضای سبز به کار رود که برای گذران اوقات فراغت، بازی و تفریح مهیا شده است.

سرانه عبارت است از: مقدار زمینی که به طور متوسط از هریک از کاربری‌های شهر به هر نفر از جمعیت آن می‌رسد. تعیین سرانه زمین برای آینده شهر بایستی براساس بسیاری از خصوصیات شهری و جمعین شهری بنیان گردد و به مرحله پیشنهاد برسد.

عرصه‌های عمومی، مهم‌ترین بخش شهرها و محیط‌های شهری‌اند. در چنین عرصه‌هایی بیشترین تماس، ارتباط و تعامل بین انسان‌ها رخ می‌دهد و این عرصه‌ها تمامی بافت شهری را که مردم بدان دسترسی بصری و فیزیکی دارند را شامل می‌شود. یکی از مهم‌ترین عناصر این مجموعه‌ها، پارک‌ها و فضاهای‌سبزشهری‌اند که نقش فعال در سلامتی شهر و شهروندان ایفا می‌کنند.

در مکان‌یابی این عناصر که براساس ظرفیت، وسعت، جاذبه فضای و شعاع دسترسی طبقه‌بندی می‌شوند، درنظر گرفتن عوامل زیر حائز اهمیت است:

دسترسی: محل احداث پارک از نظر در دسترس بودن برای تمامی اقشار قابل توجه است.

ایمنی در دستیابی: پارک‌های عمومی باید به نحوی ساخته شوند تا برای تمامی اقشار جامعه با ساختار سنی و جنسی مختلف براحتی قابل توجه است.

مرکزیت: فضاهای‌سبز باید حدالمقدور در مراکز شهری، اعم از مراکز محلات، مراکز ناحیه و منطقه شهری مکان‌یابی شوند.

امروزه با توجه به رشد افزون شهرها و افزایش جمعیت شهری و پیآمد آن، مساله کمبود زمین برای اسکان، شهرداری‌ها تمایلی به عملی ساختن استانداردهای فضای سبز شهری ندارند، لذا این نکته را باید مدنظر قرار داد که آنچه بیش از همه توجه و اهمیت به ایجاد فضای سبز را مورد توجه کارشناسان قرار داده، این است که فضای سبز موجب برقراری ایمنی روانی در انسان‌ها می‌شود و در بسیاری از موارد، مهم‌ترین عامل کاهش بار آلودگی محیط به شمار می‌آید. فضای سبز روح انسان ماشین زده شهری را به طبیعت پیوند می‌دهد و ضمن این که تا حد زیادی خواسته‌های زیبایی شناختی جمعیت شهرنشین را پاسخ می‌دهد، در زمینه ارضای انتظارات و خواسته‌های بهداشتی، زیست‌محیطی، روانی و اجتماعی جامعه‌شهری نیز موثر واقع می‌گردد.

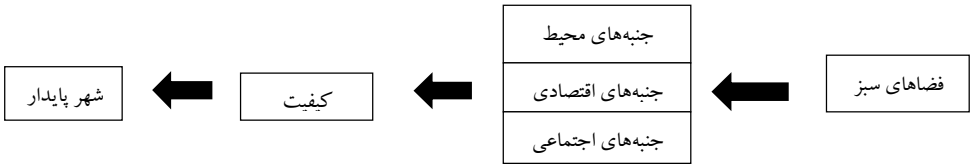
اهمیت فضای‌سبز شهری:

افزون بر نقش فضاهای سبز در بهبود شرایط زیست اقلیمی شهر، این فضاها به عنوان بخش جاندار ساختار کالبدی شهر نقش موثری در کاهش تراکم شهری، ایجاد مسیرهای هدایتی، تکمیل و بهبود کارکرد تاسیسات آموزشی، فرهنگی، مسکونی و ذخیره زمین برای گسترش آینده شهر دارد. این بخش به عنوان بخش جاندار ساختار مورفولوژیک شهر، در هماهنگی با بخش بی‌جان کالبد شهر ساخت یا بافت و سیمای

[Downloaded from jnraims.ir on 2026-11-19]

شهر را تشکیل می‌دهد، که بر جنبه‌های زیبایی‌شناختی و اجتماعی شهر اثرگذار است. به علاوه فضاهای‌سبز نقش مهمی در تعریف لبه‌های شهری، تفکیک فضاهای شهری و آرایش شبکه راه‌ها برعهده دارد. در حقیقت فضای سبز، سیستم زنده و پویایی است که به جهت نقش موثر در کاهش تراکم شهری، ایجاد مسیرهای هدایتی، تکمیل و بهبود کارکرد کاربری‌های آموزشی، فرهنگی، مسکونی و ذخیره زمین برای گسترش آتی شهر اهمیت دارد.

اثرات اکولوژیکی فضای سبز ناشی از فعالیت داخلی اکوسیستم‌ها می‌باشد و نتیجه آن بهبود شرایط اکولوژیک در شهر است و در واقع آنچه که انسان شهرنشین از آن بهره‌مند می‌شود، نتیجه و اثر فرایندهای درونی و طبیعی فضای‌سبز می‌باشد. از سوی دیگر، فضاهای سبز دارای اثرات اجتماعی و روانی، با به بوجود آوردن اکوسیستم‌های شبه طبیعی داخل شهر برای انسان می‌باشد. فضاهای سبز خیابانی بخشی از شبکه دسترسی به عملکرد اکولوژیک، اجتماعی، ایمن‌سازی ترافیک و زیباسازی فضاهای شهری و تنوع بخشیدن به ساخت کالبدی شبکه‌های دسترسی شهری می‌باشد. همچنین پارک‌ها و سایر فضاهای شهری با اثر بر جنبه‌های مختلف محیطی، اقتصادی و اجتماعی که پایه‌های پایداری شهری می‌باشند. کیفیت زندگی و زیست‌پذیری شهرها را ارتقاء داده و با کارکردهای زیبایی‌شناتی خود در رسیدن به وضعیت مطلوب‌تر محیطی شهرها موثر هستند.

عملکردهای محیط‌زیستی عمدتا به بهبود شرایط اکولوژیکی و کاهش میزان آلودگی اعم از گازی، ذره‌ای، صوتی، تشعشعی، بوهای نامطبوع و دیگر، خاک و آب برمی‌گردد و همچنین فضای‌سبز شهری باید ارائه کننده بازدهی های اکولوژیک از جمله بهبود شرایط بیوکلماتیک در شهر، کاهش آلودگی هوا، افزایش رطوبت نسبی و تاثیر مثبت در چرخه آب و افزایش کیفیت آب‌های زیرزمینی، افزایش نفوذپذیری خاک و کاهش آلودگی صوتی و بهترین شیوه برخورد با جزایر حرارتی شهری دارد. البته کارکردهای محیط‌زیستی این قسم فضاها با جذب آلاینده‌ها، ایجاد خرد اقلیم، کنترل شرایط‌اقلیمی، کنترل فرسایش، مدیریت رواناب‌های شهری و ایجاد زیستگاه در محیط‌های شهری را نیز نباید از نظر دور داشت. افزون بر این، نقش تفرجی و ایجاد محیط‌های مطبوع، نقش در ساختار بصری و شهری جهت ایجاد یک تصویر ذهنی ادراک محیط شهری، نقش اکولوژیک و اهمیت فضاهای سبز در شهر را نباید از نظر دور داشت. فضاهای سبز دارای کارکردهای روان شناختی و اجتماعی – فرهنگی از طریق ایجاد ارتباط متقابل و پیوند اجتماعی و فراهم نمودن تسهیلات و امکانات گردشگری می‌باشند.

[Downloaded from jnraims.ir on 2026-11-19]

در ایران تعارض میان موجود میان معماری فضای‌سبز شهری از یک سو و مالکیت خصوصی اراضی از سوی دیگر نه تنها باعث پسرفت معماری فضای‌سبز، که نابودی بخش وسیعی از فضای‌سبز موجود و مهم‌تر از همه باغ های تاریخی را نیز موجب شد. آسیبی که از این حیث به تاریخ، فرهنگ و هنر ایران طی چندین دهه اخیر وارد آمده است، هرگز جبران نخواهد شد. برخورد ریشه‌ای با مقوله حفظ فضاهای سبز موجود، احداث و توسعه فضاهای سبز و آزاد عمومی نیازمند تحرک و فعالیت، حداقل در دو بعد زیر می‌باشد :

در بعد قانونی، تدوین قوانینی که قادر باشند حفاظت از فضای‌سبز موجود و توسعه فضاهای‌سبز جدید را تضمین نمایند.

در بعد برنامه‌ریزی و طراحی محیط‌های شهری:

طراحی و معماری فضاهای سبز شهری در مفهوم کنونی آن نه تنها می‌بایستی پاسخگوی نیازهای زیبایی شناختی شهرنشینان باشد، بلکه موظف است در جهت ارضای انتظارات و خواسته‌های بهداشتی، زیست محیطی و روانی – اجتماعی جامعه نیز گام بردارد. فضاهای سبز با بهبود شرایط بیوکلماتیک شهر، با ایجاد خنکی و سایه و افزایش رطوبت محیط، کاهش آلودگی هوا، ایجاد فضای آرام و مفرح در فضای پر ازدحام شهری، ایجاد محیط مطلوب برای تجمع، گذران اوقات فراغت و ارتباط افراد، ایجاد محیط بازی و سرگرمی برای افراد سنین مختلف و ایجاد محیط فرهنگی و آموزشی برای ایجاد فضای آرام و مفرح در فضای پر ازدحام شهری، ایجاد محیط مطلوب برای تجمع، گذران اوقات فراغت و ارتباط افراد، ایجاد محیط بازی و سرگرمی برای افراد سنین مختلف و ایجاد محیط فرهنگی و آموزشی برای افراد سنین مختلف در محیط شهر دارای اهمیت هستند. از همین رو، به برنامه‌ریزی فضای‌سبز شهری، می‌توان به شکل برنامه‌ریزی برای احداث پارک‌ها و سایر اقسام متنوع فضای‌سبز شهری با اهداف ایجاد اکوسیستم‌های فعال طبیعی در فضاهای‌شهری (جنبه زیست‌محیطی)، سیستم‌های فعال طبیعی در فضاهای شهری (جنبه زیست‌محیطی)، زیباسازی سیمای شهرها (جنبه شهرسازی) زیباسازی سیمای شهرها (جنبه شهرسازی) و رفع نیازهای روانی و جسمانی مردم (جنبه اجتماعی) نگاه کرد.

از سوی دیگر، با توجه به اهمیت فضاهای سبز شهری در عرصه‌های مختلف زندگی شهری، می‌توان به برنامه‌ریزی فضای‌سبز شهری به عنوان عامل فراهم شدن شرایط برای امور زیر نیز توجه نمود :

ـ نقش انسان در سازماندهی و مدیریت فضای‌سبز

ـ اعمال خلاقیت‌های مهندسی معماری در طراحی فضاهای‌سبز

ـ مبانی مهندسی محیط‌زیست در محیط طبیعی و مصنوعی

شهرهای امروز، نه به باغچه و سطوح چمن، که به فضاهای موازنه اکولوژیک در محیط شهری، به عنوان فضاهای گذران اوقات فراغت نیاز دارند. تاکنون روش معمول چنین بوده است که، در طول برنامه‌ریزی کاربری زمین، قطعه اراضی که به نحوی از انحاء غیرقابل استفاده به نظر می‌رسیدند و یا به عنوان ذخیره

[Downloaded from jnraims.ir on 2026-11-19]

زمین حفظ می‌شدند، به عنوان فضای‌سبز معرفی می‌گردیدند. این شیوه برخورد با معماری فضای سبز نه تنها فاقد پشتوانه علمی است، که از اساس مردود است. زیرا هر فضای سبزی دارای کارکرد مشخص می‌باشد و برای آنکه بتواند کارکرد واقعی خود را بیابد، نیازمند مکانیابی، طراحی و ساخت متناسب با کارکرد مورد نظر است. برنامه‌ریزی فضای‌سبز شهری، را می‌توان به شکل برنامه‌ریزی برای احداث پارک‌ها و سایر اقسام متنوع فضای‌سبز شهری با اهداف ایجاد اکوسیستم‌های فعال طبیعی در فضاهای شهری (جنبه محیط‌زیستی) ، زیباسازی سیمای شهرها (جنبه شهرسازی) و رفع نیازهای روانی و جسمانی مردم (جنبه اجتماعی) نگاه نمود.

وجود فضاهای آزاد و سبز در داخل شهر و گردشگاه‌های طبیعی در قلمرو اکولوژیک شهر، جامعه شهری را از حیث گذران اوقات فراغت در فضاهای آزاد و سبز، خود اتکا می‌سازد. البته نکته اخیر به معنای نفی مسافرت به سایر شهرها نیست. برعکس، در چنین شرایطی، هر شهری با برخورداری از امکانات وسیع گذران اوقات فراغت در فضاهای آزاد و سبز ممکن است برای سایر شهرها، یک هدف توریستی و ایرانگردی شود. بنابراین در برنامه‌ریزی توسعه شهرها، نه تنها باید نسبت به حفاظت از فضاهای آزاد و سبز موجود حساسیت به خرج داد و از تخریب و تبدیل آنها جلوگیری کرد، بلکه باید به وسیله طرح جامع فضای‌سبز در مقیاس شهری و قلمرو اکولوژیک شهر، نسبت به تحولات جمعیتی، اجتماعی – فرهنگی و زیست‌محیطی شهرها واکنش مناسب نشان داد و امکاات فضاهای سبز عمومی را با نیازهای جامعه منطبق ساخت. لزوم ارائه ضوابط و مقررات و تعیین محاسبات دقیق کارشناسی برای مشخص کردن سرانه فضای سبز، تفکیک اراضی و رعایت مبانی علمی – تخصصی در زمینه های مختلف شامل مکانیابی، شناسایی و تحلیل منابع طبیعی لازم مانند آب، خاک و گیاه، تاسیسات زیست‌محیطی، بهداشت، اقتصاد و جامعه‌شناسی برای دستیابی به توصیفی که حتی‌المقدور دربرگیرنده مفاهیم بالا باشد، اهداف برنامه‌ریزی فضای‌سبز شهری را شکل می‌دهد.

همچنین می‌توان اهداف طرح‌ها فضای‌سبز شهری را به صورت زیر نیز برشمرد:

ـ ایجاد محیط زیست مطلوب در حوزه نفوذی شهر

ـ اولویت دادن به فضای‌سبز شهری به عنوان عامل اصلی ایجاد تعادل مطلوب در محیط‌زیست شهری و تلفیق فضای‌سبز در بافت شهری

ـ حفظ و تثبیت و توسعه فضای سبز شهری

ـ توسعه شهر و جلوگیری از رشد بی‌رویه آن

ـ کاهش آلودگی‌های محیطی

ـ تعیین مناسب‌ترین و ماندگارترین پوشش گیاهی

ـ شناخت و بررسی مشکلات فضای سبز شهری

[Downloaded from jnraims.ir on 2026-11-19]

با توجه به عملکردهای متفاوت و چندبعدی فضاهای سبز از جمله آثار اکولوژیک، محیط‌زیستی و اجتماعی و روانی می‌توان نتیجه گرفت که در زمینه برنامه‌ریزی و طراحی باید به محیط به عنوان یک کلیت و جزئی از محیط‌زیست نگاه کرد و مسائل و مشکلاتش را با این دید تحلیل نمود و در این روند چگونگی ارتباط بین عوامل بی‌جان سازنده محیط از جمله ساختار محیط طبیعی، سیمای محیط طبیعی، ساختار اکولوژیکی محیط طبیعی و تاریخ و توان محیط طبیعی را باید مورد نظر قرار داد. مهم‌ترین مرحله در برنامه‌ریزی و طراحی فضاهای سبز تعیین الگو و میزان مناسب برای فضای سبز یک شهر است که بر اساس نگرشی صحیح و نیازهای محیط‌زیستی و اجتماعی شهر و نیز امکانات و قابلیت‌های محیطی صورت می‌پذیرد. درباره دو مقوله توسعه پایدار و ارتقاء بهره‌وری منابع باید سرلوحه سیاست‌گذاری‌های توسعه فضای سبز قرار گیرد. نکته مهم دیگر شناخت ساختار اکولوژیک و وضعیت کیفی محیط است.

جایگاه کاربری فضای‌سبز در برنامه‌ریزی شهری:

طبق تعریف، برنامه‌ریزی شهری عبارت است از کوشش اندیشمندانه و سیستماتیک برای بکارگیری منابع و امکانات یک شهر با بهترین و با صرفه ترین شکل ممکن، جهت ایجاد و حفظ و نگهداری محیطی سالم و دلپذیر برای زندگی شهروندان. براین اساس فضای‌سبز شهری به خصوص با مسائل جدیدی که زندگی ماشینی در عرصه شهرنشینی به ارمغان آورده است، ارزش و اهمیت قابل توجه و نقش به سزایی را در شهرها ایفا می‌نمایند. درچند دهه اخیر کاربری فضای‌سبز شهری همچون سایر کاربری‌ها در اهرم‌های اجرایی برنامه‌ریزی شهری یعنی طرح جامع و طرح تفصیلی مورد توجه بوده و در این طرح‌ها پس از یک سری مطالعات اولیه در مورد وضعیت گذشته و موجود کاربری فضای‌سیز در زمینه حفظ و نگهداری فضاهای سبز فعلی و گسترش و مکان‌یابی آن برای آینده سیاست‌هایی اتخاذ می‌گردیده است، ولی به علت بروز یکسری مسائل همچون، افزایش جمعیت‌شهری، گسترش بی‌رویه شهرها، افزایش قیمت زمین‌های شهری و مسائلی از این دست، منجر به از بین رفتن فضاهای‌سبز داخل شهری شده و از آنجایی که فضاهای سبز ریه‌های تنفسی شهرها به شمار می‌آیند، لزوم تجدید نظر در مورد سیاست‌های حفظ و نگهداری و ایجاد فضاهای‌سبز در طرح‌های شهرسازی لازم به نظر می‌رسد. به همین جهت و در پی عدم موفقیت طرح‌های جامع و تفصیلی در حفظ و نگهداری فضاهای‌سبز شهری و کاهش سهم این نوع کاربری نسبت به کاربری‌های دیگر، می‌توان شاهد فعالیت مسئولین ذیربط برنامه‌ریزی شهری از جمله دفتر فنی معاونت هماهنگی امور عمرانی وزارت کشور در جهت تهیه راهنمای تدوین طرح راهبردی – جامع – فضای‌سبز شهر بود که امید می رود با تهیه این طرح که هدایت امور فضای سبز از قبیل : ایجاد، گسترش، توزیع عادلانه، وحدت و انسجام، حفظ و نگهداری فضاهای سبز شهری در محدوده قانونی و حریم شهر یا شهرستان را برعهده دارد، به عنوان یک طرح کیفی بتواند سیاست‌های کلی فضای‌سبز شهری را سامان بخشد.

[Downloaded from jnraims.ir on 2026-11-19]

همانگونه که پیش از این نیز بیان شد، مهمترین اثر فضای سبز در شهرها، کارکردهای زیست‌محیطی آنهاست که شهرها را به عنوان محیط‌زیست جامعه انسانی معنی‌دار کرده است و با آثار سوء گسترش صنعت و کاربرد نادرست تکنولوژی مقابل نموده و سبب افزایش کیفیت زیستی شهرها می شوند. مولفه‌های آثار توسعه شهری می‌تواند نظام زیستی شهرها را به شیوه‌های گوناگون مختل کنند. فضای سبز مناسب در شهرها یکی از عوامل موثر در کاهش این اثرها هستند و به ویژه در ارتباط با گرد و غبار و آلودگی‌های هوا، فضای‌سبز شبه جنگلی، ریه‌های تنفس شهرها به شمار می‌روند. مهمترین تاثیر فضای سبز در شهرها تعدیل دما، افزایش رطوبت نسبی، لطافت‌ها و جذب گرد و غبار است. به طور کلی وجود فضاهای‌سبز و تاثیر آنها در شهرها اجتناب‌ناپذیر است، بطوری که بدون آن ممکن نیست شهرها پایدار باقی بمانند. بنابراین، اگر فضای سبز به عنوان جزیی از بافت شهرها و نیز بخشی از خدمات شهری ضرورت یافته باشد، نمی‌تواند جدا از نیازهای جامعه‌شهری باشد، از این رو، فضای‌سبز باید از نظر کمی و کیفی متناسب با حجم فیزیکی شهر (ساختمان‌ها، خیابان‌ها و جاده‌ها) و نیازهای جامعه (از لحاظ روانی، گذران اوقات فراغت و نیازهای بهداشتی) با توجه به شرایط اکولوژیکی شهر و روند گسترش آتی آن ساخته شود، تا بتواند به عنوان فضای سبزی فعال، بازدهی زیست‌محیطی مستمری داشته باشد.

اهمیت و نقش فضای‌سبز از بعد شهرسازی و تکنیکی:

کیفیت محیط‌زیست شهری با امکانات و تاسیسات فضای سبز ارتباط مستقیم دارد. امروزه فضای سبز و اصولا معماری و طراحی فضای‌سبز، به عنوان بخشی از رشته شهرسازی مطرح است. از همین دیدگاه، این گونه فضاها جای خود را در طراحی بزرگراه‌ها ون تفکیک کاربری‌ها و سایز موارد طراحی شهری باز کردخه است. شهر، سیستم زنده پویایی است که پارک‌ها جزئی از آن هستند و به جهت نقش موثر آنها در کاهش تراکم شهری، ایجاد مسیرهای هدایتی، تکمیل و بهبود کارکرد تاسیسات آموزشی، فرهنگی، مسکونی و ذخیره زمین برای گسترش آینده شهر با ارزش هستند.

عملکرد فضای‌سبز در برنامه‌ریزی شهری:

فضاهای‌سبز شهری، دارای عملکردهای متنوعی در توسعه برنامه‌ریزی‌های شهری می‌باشند و شناخت این عملکردها می‌تواند متولیان امر را در جهت برنامه‌ریزی‌های فیزیکی یاری نماید. در ادامه به برخی از مهمترین این عملکردها پرداخته شده است.

عملکردهای زیبایی‌شناختی:

طبیعت شایسته‌ترین پدیده‌ای است که حس زیبایی‌شناسی را در انسان بیدار می‌کند، در حالیکه کلیه مصنوعات بشری در ارضای این ارتباط بصری ناتوانند چرا که تصویری هنرمندانه از طبیعت انسان را به

[Downloaded from jnraims.ir on 2026-11-19]

رضایت معنوی می‌رساند. به همین دلیل همواره اصل زیباسازی و اصول زیباشناسی در فضای سبز مطرح است، چرا که گیاهان صرفنظر از زیبایی ذاتی، از نظر شکل، رنگ، ابعاد و اندازه، زمان گلدهی و میوه و بذر تنوع زیادی دارند که تلفیق مجموعه‌های گیاهی باعث می‌شود که گیاهان در بهبود کیفی مناظر فضاهای شهری نقش بسزایی داشته باشند. چرا که مروزه غالب فضاهای موجود در شهرها به صورت مصنوعی و انسان‌ساخت همراه با سطوح سخت می‌باشند که خیابان‌های باریک و کم‌عرض و ایجاد ترافیک‌های شدید سیمای شهرها را به علت عدم وجود فضای سبز کای به سمت زشتی پیش برده است. زیبایی یک شهر به نوع طراحی فضای آن و وفور درختان در آن وابسته می‌باشد. با افزایش و توسعه باغ‌های شهری، احداث پارک‌ها و کاشت درختان در همسایگی مناطق مسکونی، اداری، تجاری و در حاشیه خیابان‌ها می توان ارزش زیباشناختی یک شهر را بالا برد.

عملکردهای ساختاری کالبدی:

از این دیدگاه، فضای سبز شهری به عنوان بخش جاندار ساخت کالبدی شهر تلقی می‌شود و در هماهنگی با بخش بی جان کالبد شهر، ساختار یا بافت و سیمای شهر را تشکیل می‌دهد. در این حالت فضای سبز می‌تواند نقش لبه شهر، تفکیک فضاهای شهری و آرایش شبکه راه‌ها را به عهده گیرد.

عملکردهای محیط‌زیستی:

این نوع عملکردها عمدتا به بهبود شرایط اکولوژیکی و کاهش میزان بار آلودگی کمک می‌کنند. به طوری که می‌توان گفت ایجاد فضای سبز یکی از راه‌هایی است که به شکل موثر آلودگی‌های محیط زیست، اعم از آلودگی‌های گازی، ذره‌ای، صوتی، تشعشعی، بوهای نامطبوع و دیگر آلاینده‌های موجود در هوا و آب و خاک را کنترل کرده، محیط سالم‌تری برای انسان فراهم می‌کند. از این روست که پوشش‌های گیاهی انبوه، از مناسب‌ترین و موثرترین شیوه‌های مقابله با آلودگی‌های زیست‌محیطی محسوب می‌شوند که از جمله آنها می‌توان به بهبود شرایط بیوکیماتیک در شهر، تاثیر مثبت بر چرخه آب در محیط زیست‌شهری و افزایش کیفیت آبهای زیرزمینی، کاهش آلودگی آب و هوا و آلودگی صوتی، جلوگیری از سرعت باد و تغییر جهت، تعدیل دمای محیط و کاهش درجه حرارت اشاره نمود.

امروزه جامعه شناسان، روانشناسان و پزشکان بر این باورند که فضای سبز افزون بر تامین بهداشت جو و محیط مکان های مسکونی، نقش مثبتی در سلامت شهروندا به عهده دارد. ارادی که به طور روزافزون باید در فضاهای مکانیزه و محدود (از قبیل خانه، محل کار و رفت و آمد وسایل حمل و نقل) زندگی کنند، بیش از پیش به استراحت در محیط طبیعی نیاز دارند. این مساله به ویژه در جوانان و افراد سالخورده بیشتر می‌باشد. فضاهای سبز در آن واحد، محیطی است برای استراحت، آشنایی با طبیعت، انجام فعالیت‌هایی که در شهر امکان‌پذیر است و همچنین تاثیر زیادی در بهداشت و سلامت محیط دارد. از آن جمله می‌توان به

[Downloaded from jnraims.ir on 2026-11-19]

اهمیت آنها در جذب پرتوهای خورشیدی و همچنین در تولید اکسیژن و جذب گاز کربنیک هوا اشاره کرد. آرامشی که انسان در سایه یک درخت احساس می‌کند تا حدی به جذب پرتوهای مادون قرمز خورشید توسط درخت و مقداری نیز به جذب پرتوهای ماوراء بنفش مربوط می شود. همچنین تقلیل صدا توسط گیاهان در به وجود آوردن محیطی آرام‌تر می‌تواند موثر باشد به این ترتیب که، ارتعاش امواج صوتی به وسیله برگ‌ها و شاخه‌های درختان جذب می‌شود. انبوهی درختان، چرمی بودن برگها و خمش‌پذیری شاخه‌ها اجازه می‌دهد که صداهای ناهنجار جذب درختان شوند. همچنین تیپ درخت کاری در کنترل صداهای ناهنجا و تراکم و عرض درخت کاری در تقلیل صدا موثر هستند. افزون بر این عملکردهای زیست‌محیطی فضای سبز، دامنه کاربرد متنوع‌تری دارد و محدود به مقابله با آلودگی‌های زیست‌محیطی نمی‌گردد.

عملکردهای اجتماعی و روانی:

هدف اصلی در طراحی فضای سبز (پارک‌های شهری، جزیره‌های سبز محلی و مانند آنها) ، دستیابی به آثار اجتماعی و روانی آن در هرچه نزدیکتر کردن انسان و طبیعت به یکدیگر است – هرچند که کارکرد فضای‌سبز در ساخت کالبدی شهر و کارکرد زیست‌محیطی آن نیز می‌توان انتظار بازدهی اجتماعی و روانی داشت. انسان در هر شرایطی، روزانه به چند ساعت سکوتو آرامش نیاز دارد. این نیاز با فشردگی جمعیت در محل مسکونی و زندگی آپارتمان‌نشینی در آینده بیشتر خواهد شد، بنابراین، از این دیدگاه نیز ایجاد و توسعه فضاهای‌سبز شهری که انسان بتواند دست کم روزانه ساعتی را در آرامش و دور از هیاهو بگذراند، به صورت ضرورت واقعی خودنمایی می‌کند.

استقرار درختان در شهرها باعث برآورده ساختن بخشی از نیازهای اجتماعی، فرهنگی و رواشناختی شهروندان می‌شود. درختان نقش اجتماعی مهمی را در کاش تنش‌ها و نیز بهبود سلامت افراد بازی می‌کنند. ثابت شده است که فضای‌سبز شهری باعث بروز آثار مثبت رفتاری همچون ماندن افراد در وضعیت فیزیکی روحی مناسب، اجتماعی شدن افراد در نتیجه برقراری رابطه دوستی و نیز احساس و درک بهتر از موقعیت و شرایط اجتماعی، کسب و شناخت برخی از شاخص‌های اجتماعی برای افزایش و بالابردن ارزش‌های فردی، افزایش احساس خویشاوندی و یا وحدت منافع و مسئولیت‌های اجتماعی می‌شود. تاثیر فضای‌سبز در تامین آرامش، آسایش، امنیت روحی، ایجاد انگیزه و الهامات فکری و هنری، چنانچه اول زیباشناختی و طراحی منظر در طراحی لحاظ شده باشد چندین برابر افزایش می‌یابد. طراحی فضاهای شفابخش در محوطه بیمارستان‌ها و احداث باغ‌ها شفا بخش خود گواه بر این عملکرد قوی گیاهان است.

[Downloaded from jnraims.ir on 2026-11-19]

عملکردهای اقتصادی:

فضای‌سبز و گیاهان ضمن تاثیرات اجتماعی، به لحاظ اقتصادی نیز در زندگی شهروندان موثر هستند. استفاده از گیاه و ایجاد فضای‌سبز باعث بهینه‌سازی مصرف انرژی ساختمان‌ها شده که این تاثیر از طریق کاهش تابش آفتاب و ایجاد سایه، تغییر جهت و کاهش سرعت باد و تعدیل دمای محیط از طریق تبخیر و تعرق ایجاد می‌شود. همچنین تولید غذا و استفاده از چوب را نیز می‌توان به جنبه‌های اقتصادی گیاهان در فضاهای شهری اضافه نمود.

نتیجه‌گیری:

شهرها به عنوان کانون‌های تمرکز، فعالیت و زندگی انسان‌ها برای اینکه بتوانند پایداری خود را تضمین کند، چاره‌ای جز پذیرش ساختار و کارکردهای متاثر از سیستم‌های طبیعی ندارند. فضای‌سبز به عنوان جزء ضروری پیکره شهر نقش مهمی در متابولیسم آن ایفا می‌کند. البته منظور از بازدهی محیط زیستی و اثر متابولیسم شهر، اثرات اکولوژیک و اجتماعی یک فضای‌سبز فعال است. فضای‌سبز فعال، فضای سبز طراحی شده متناسب با شرایط اکولوژیک شهرهاست، بطوریکه بتواند ضمن حفظ پایداری خود به طور مستمر در پیوند با ساختار بی‌جان شهر خدمات کیفی خود را ارائه کند. فضاهای سبز فعال با ایجاد اکوسیستم‌های فعال طبیعی در فضایهای سبز شهری، زیباسازی شهرها و رفع نیازهای روانی و جسمانی مردم به بهبود شرایط زیست اقلیمی شهر و پایداری محیط‌های شهری کمک شایان توجهی می‌نماید. از همین رو، با توجه به اهمیت تلقیق شهر و طبیعت در برنامه‌ریزی فضاهای شهری، مطالعه الگوهای مناسب فضاهای سبز و جوانب ساختاری و عملکردی این فضاها در بستر محیط‌زیست شهری، بیانگر اهمیت و لزوم برنامه‌ریزی فضای‌سبز شهری می باشد.

بنابراین در برنامه‌ریزی توسعه شهرها، نه تنها باید نسبت به حفاظت از فضاهای آزاد و سبز موجود، حساسیت به خرج داد و از تخریب و تبدیل آنها جلوگیری کرد، بلکه باید به وسیله طرح جامع فضای سبز در مقیاس شهری و قلمرو اکولوژیک شهر، نسبت به تحولات جمعیتی، اجتماعی – فرهنگی و زیست محیطی شهرها واکنش مناسب نشان داد و امکانات فضاهای سبز عمومی را با نیازهای جامعه منطبق ساخت.

[Downloaded from jnraims.ir on 2026-11-19]

فهرست منابع و مآخذ:

ـ اذانی، مهری و دیگران (۱۳۸۸). برنامه‌ریزی فضای سبز با تاکید بر مناطق گرم و خشک جنوب ایران، فصلنامه فضای جغرافیایی، سال نهم، شماره ۳۱.

ـ براتی، ناصر (نگاهی نو به مفهوم فرهنگی باغ و فضای سبز در زبان فارسی)، فصلنامه محیط شناسی، شماره ۳۱.

ـ بهرام سلطانی، کامبیز، (۱۳۷۸). محیط‌زیست، انتشارات شهیدی، جلد دوم.

ـ بهرام سلطانی، کامبیز، (۱۳۸۴). مبانی معماری فضای سبز شهری، مرکز مطالعات تحقیقات شهرسازی و معماری ایران، انتشارات دید.

ـ پوراحمد، احمد و دیگران (۱۳۸۸). مدیریت فضای‌سبز شهری منطقه ۹ شهرداری تهران، پژوهش‌های جغرافیای انسانی، سال ۴۱، شماره ۶۹.

ـ خان سفید، مهدی، (۱۳۹۰). اصول برنامه‌ریزی فضای‌سبز شهری، انتشارات سازمان شهرداری‌ها و دهیاری‌های کشور

ـ حسامیان، فرخ (۱۳۷۷) . شهرنشینی در ایران، تهران، انتشارات آگاه.

ـ رستم خانی، پروانه و لقایی، حمید (۱۳۸۳). اصول طراحی فضای سبز در محیط‌های مسکونی، چاپ اول، تهران، انتشارات مرکز تحقیقات ساختمان و مسکن.

ـ رهنمایی، محم تقی (۱۳۸۲). مجموعه مباحث و روش‌های شهرسازی، تهران، مرکز مطالعات و تحقیقات شهرسازی و معماری ایران، چاپ سوم.

ـ سعیدنیا، احمد (۱۳۸۲). فضای سبز شهری، کتاب سبز شهرداری، جلد نهم، انتشارات سازمان شهرداری های کشور.

ـ شیعه، اسماعیل (۱۳۸۵) . مقدمه‌ای بر برنامه‌ریزی شهری، تهران، انتشارات دانشگاه علم و صنعت.

ـ محمدی، مهدی و پرهیزگار، علی اکبر (۱۳۸۸) . تحلیل توزیع فضایی و مکان‌گزینی پارک‌های شهری با استفاده از GIS (مطالعه موردی: منطقه ۲ شهر زاهدان) ، فصلنامه مدیریت شهری، شماره ۲۳.

ـ تبنا، سامان و ضرابی، محمد مهدی (۱۳۹۳). اهمیت فضاهای‌سبز شهری در برنامه‌ریزی و طرح‌ریزی شهری.

ـ خلخالی، فاطمه (۱۳۹۷). نقش فضای‌سبز و عملکردهای آن در برنامه‌ریزی شهری با رویکرد به محیط زیست هوشمند.

ـ دیرباز، علی (۱۳۹۲). طراحی پارک‌ها و فضای‌سبز، مجله محیط‌شناسی (دانشگاه تهران) ، دوره ۳۹، شماره ۲، ص ۳۲

ـ ابراهیم زاده. عیسی (۱۳۷۸). تحلیلی بر توزیع فضایی مکانی کاربری فضای سبز در منطقه ۳ شهری زاهدان، مجله جغرافیا و توسعه، شماره ۱۱

[Downloaded from jnraims.ir on 2026-11-19]

ـ احمدی، احمد. (۱۳۷۸). توسعه پایدار و تاثیر فضاهای سبز بر توسعه شهری، نشریه جغرافیا و توسعه، شماره ۱۱، ص ۵۸ – ۳۹

ـ اسمعیلی، اکبر. (۱۳۸۱). بررسی و ارزیابی کاربری فضای سبز از دیدگاه برنامه‌ریزی شهری (نمونه موردی: مناطق ۱ و ۸ شهرداری تبریز) پایان نامه رشته شهرسازی دانشکده هنر دانشگاه تربیت مدرس، استاد راهنما: علی عسگری

ـ ارجمندی و همکاران. (۱۳۸۷). بررسی HSE در پارک هی شهری منطقه ۵ تهران، مجله علوم و تکنولوژی محیط‌زیست، دوره ۱۰، شماره ۱، صص ۸۹ – ۷۵.

ـ ایرانی بهبهایی، هادی. (۱۳۸۰). باغ شهری، مجموعه مقالات همایش‌های آموزشی و پژوهشی فضای سبز شهر تهران. چاپ اول تهران، سازمان پارک ها و فضای سبز شهر تهران.

ـ بهرام سلطانی، کامبیز. (۱۳۷۴). پیشنهاد روش مطالبه فضای‌سبز شهری، مجله آبادی، سال پنجم، شماره ۱۷

ـ تقوی، رضا. (۱۳۸۸). نقش فضاهای سبز در پاکیزگی هوا، فصلنامه جنگل و مرتع، شماره ۸۴

ـ حبیبی، سید محسن (۱۳۷۵). شهرسازی، واقعیات و تحولات، تالیف فرانسو از شوای، انتشارات دانشگاه تهران.

ـ حاتمی نژاد، حسین، و عمران‌زاده، بهزاد (۱۳۸۹). بررسی، ارزیابی و پیشنهاد سرانه فضای‌سبز شهری : نمونه موردی کلانشهر مشهد، مجله جغرافیا، سال ۸، شماره ۲۵، صص ۸۵ – ۶۷.

ـ حکمتی، جمشید. (۱۳۸۱). طراحی باغ و پارک، انتشارات فرهنگ جامع، چاپ پنجم.

ـ حیدری، رحیم. (۱۳۷۸). جایگاه و اهمیت کاربری فضای‌سبز در برنامه‌ریزی شهری، مورد شه تبریز، پایان‌نامه کارشناسی ارشد، دانشکده علوم انسانی و اجتماعی دانشگاه تبریز.

ـ دفتر امور فنی و تدوین معیارها، (۱۳۸۰). ضوابط طراحی و فضای‌سبز شهری، سازمان مدیریت و برنامه‌ریزی کشور.

ـ رهنمایی، محمد تقی. (۱۳۷۱). توان‌های زیست‌محیطی ایران، مرکز مطالعات و تحقیقات شهرسازی و معماری ایران.

ـ سعیدنیا، احمد. (۱۳۷۹). فضاهای سبز شهری، کتاب سبز شهرداری، وزارت کشور، جلد سوم، تهران.

ـ سوزنچی، کیانوش. (۱۳۸۰). فضای سبز شهری، دفتر معاونت هماهنگی امور عمرانی، وزارت کشور، تهران.

ـ شکوهی زنجانی، محمد. (۱۳۸۲). آنایوردی وطنیم زنجان، نشر شهاب زنجان، زنجان.

ـ مجنونیان، هنریک (۱۳۷۴). مباحث پیرامون پارک‌ها، فضاهای سبز، سازمان پارک و فضای‌سبز شهرداری، تهران.

[Downloaded from jnraims.ir on 2026-11-19]

ـ مرکز مطالعات و برنامه‌ریزی شهری، (۱۳۶۹). نگرشی بر الگوی برنامه‌ریزی شهری در ایران و فضای سبز شهری، وزارت کشور، تهران.

__ Balram Shivanand , Dragicevic Suzana, 2005 Attitudes Toward Urban Green Space : Integrating Guestionnaire Survey and Collaborative GIS Techniques to Improve Attitude Measurements, Landscape and Urban Planning.

__ Chiesura Anna, 2004 The Role of Urban Parks of The Sustainable Sity, Landscape and Urban planning.

__ Cote , P 2002 Real infarastructure in for virtual cities : lessons learnt modeling urban environments at Harvard design school, in proceedings of ERL 2002 user conference.

__ Salazar , G , Mokbel , H and Aboulezz , M 2006 The Building Information Model in the Civil and Environmental Engineering Education at WPI Proceedings of the ASEE Annual Conference, Salt Lake City, Utah , June 20 – 23

__ U. S. Department of Energy , Energy Efficiency and Renewable Energy Network (EREN) . Center of Excellence for Sustainable Development, 2003

__ Shi, Long, 2002 Suitavility Analysis and Decision Making Using GIS, Spatial Modeling.

[Downloaded from jnraims.ir on 2026-11-19]